

Zombori György 1948. június 19-én született Kaposváron. A miskolci Földes Ferenc gimnáziumban érettségizett, majd 1971-ben öntömérnöki diplomát szerzett NME-en. Az OMBKE-nek 1969 óta tagja.

Első munkahelye a Rába Magyar Vagon- és Gépgyár volt, ahol fejlesztőmérnökként az „új” acélöntöde felépítésében vett részt, majd az üzem beindítása után 1973-ban a kupoló-rázóüst-kis Bessemer konverteres acélgyártás olvasztóüzemeinek vezetője lett. A 18 E t/év kapacitású öntöde feladata a nagysorozatú futó-

műgyártás acélöntvényigényeinek kiszolgálása volt.

Termelési osztályvezetői, később gyáregységvezetői beosztásokban dolgozott, ahol irányítása alá tartozott a Rába gyár mindhárom győri öntödéje, acél-, vas-, fém- és precíziós öntvények előállítására. Az acélöntöde gömbgrafitos öntvénygyártásra történő átállításában a Meehanite cég szakmai irányítása mellett az olvasztó üzem vezetőjeként vállalt fontos szerepet. 1990–1996-ig a textiliparban dolgozott, beindította, és vezette az Arlington Kft.-t Mosonmagyaróváron, mely üzem létszáma öt főről 320-ra nőtt ez idő alatt. 1996 tavaszán az akkor még VAW (ma NEMAK) néven épülő öntöde beruházást indító csapatának tagjaként vett részt a hengerfej öntöde felépítésében, majd olvasztás,

később melegüzem vezetői beosztásában a beüzemelésben, a melegüzemi kollektíva összeállításában és betanításában. Kinevezését követően ügyvezető igazgatóként dolgozott. Az öntöde profilja Opel és Audi alumínium hengerfejek nagysorozatú gyártása volt. Az itt eltöltött hat év után rövid ideig a Rautenbach hengerfejöntöde termelési igazgatójaként dolgozott Garamszentkereszten, Szlovákiában, majd 2002-től a Le Belier alumíniumöntödében Ajkán látta el a kokillaöntöde igazgatói feladatait 2,5 évig.

Szakmai pályafutásának utolsó, közel három évében a Fémalk Zrt. termelési igazgatói pozícióját töltötte be, ahol nyomásos alumíniumöntvények nagysorozatú termelését irányította.

■ NEKROLÓGOK

Késői megemlékezés az alumíniumfeldolgozás egy kiemelkedő szakemberéről

Köhler Imre

1926–2015

Szombathelyen 1926. október 30-án született, és a neves premontrai gimnáziumban érettségizett, ahol megalapozta egész életre szóló hivatástudatát. A háború alatt a szüleit elvesztette, de nagy erőfeszítések árán a

soproni egyetemre beiratkozva, mellette munkát vállalva kezdte meg tanulmányait. 1952-ben kapott kohómérnöki diplomát a Nehézipari Műszaki Egyetemen.

A diploma megszerzése után az alumíniumiparba került. Dolgozott az Ajkai Alumíniumkohónál, a Tatabányai Alumíniumkohónál, és az Inotai kohónál. Az 1953-as kohóélelőállításakor a MASZOBAL áthelyezte a Székesfehérvári Könnyűfémhöz, ahol technológusként, majd technológiai osztályvezetőként dolgozott. Munkaterületéhez tartozott új sajtoló profilok bevezetése, teljesen ismeretlen technológiák megalkotása és alkalmazása. A Prémű 1955-ben 300 fajta profilt gyártott, amely 1985-re 10000-re bővült. Közreműködésével 1958-ban elkészült a magyar hűtőszekrény prototípusa az egybehengerelt alumínium csőjártatos lemezzel. Ez a technológia lehetővé tette a nyugati típusú (Roll-Bond eljárással készülő) hűtőszekrény gyártását a Jászberényi Hűtőgépgyárban.

Több találmányát vezette be az ipar. Az általa javasolt technológiai módszer szerint készültek a közúti alumínium jelzőablak és alumínium világítóoszlopok, amelyekkel az egész ország területén találkozhatunk. A bányászati biztosítórendszerek kiépítésénél – mint találmányi résztulajdonos – az alumínium hidraulikus bányatám, az alumínium süveggerenda megtervezésében vett részt. Beosztása és tapasztalatai révén a teljes hazai alumínium készáru gyártással is kapcsolatba került. Például az Ikladi Ipari Műszergyár által gyártott villanymotorok öntéssel készülő házát az ő közreműködésével cserélték nagyméretű üreges alumíniumprofilra, amely jelentős megtakarítást hozott a gyártásban.

Az egész alumíniumiparra kiterjedő tapasztalatai alapján az Alumíniumipari Múzeumban felkérték, hogy a múzeum területén lévő, a felszámolt vállalatok által beadott/begyűjtött műszaki dokumentációkat munkatársaival dolgozza fel és osz-

tályozza. A munka során vezették be a számítógépes nyilvántartást, és kezelhető, egybefüggő múzeumi dokumentációt hoztak létre.

Több cikket írt a Bányászati és Kohászati Lapokba, a Magyar Alumíniumba, valamint rendszeresen publi-

kált az Alumíniumipari Múzeum kiadásában megjelent folyóiratban is.

Részt vett a dolgozók oktatásában, megírta a könnyűfém hengereszek tankönyvét, amelyet később javított kiadásban utánnyomtak.

Jelentős szerepet vállalt a székes-

fehérvári Millenniumi Emlékmű tervezésében és kivitelezésében.

Köhler Imre aranydiplomás kohómérnök 2015. április 15-én, életének 89. évében hunyt el..

P. J. – C. L.

Dr. Ágh József

1941–2018

A Somogy megyei Gamásról Sztálinvárosba költözött Ágh család fiai – József és Árpád – nem véletlenül lettek kohászok, hiszen a család a Vasmű kínálta munkalehetőség miatt ment a városba. Jóska a Kohóipari Technikum elvégzése után – a katonaidőt leszámítva, – 2003-as nyugdíjazásáig a Vasműben, azon belül pedig acélgyártási szakterületen tevékenykedett. A munka mellett tovább tanult, a város főiskoláján 1972-ben üzemmérnöki képesítést szerzett. Sokévi fejlesztő munkájára alapozva – sikeres, egyedi doktori eljárás végén – 1995-ben, a Miskolci Egyetemen műszaki egyetemi doktori oklevelet vehette át.

Technikusként az SM acélműben olvasztársegédként kezdte, volt olvasztár, acélgyártó, majd ennek az üzemnek kilenc éven át a vezetője. Közben a nagyobb részét saválló- és páncéllemez acélokat gyártó villamos kemencénél főművezetőként dolgozott. 20 évi üzemben töltött idő és üzemirányítás után gyártástechnológiai vezetőként az aktuális acélméteallurgiai fejlesztésekkel foglalkozott. Az igényelt, új acélfajták gyártási és folyamatos öntőgépeken alkalmazható öntési technológiájának kialakítása valamint az üstmetallurgia tökéletesítése voltak ekkor a kiemelt feladatok. Külön fejezete életének az OMBKE-ben kifejtett munkássága. Az Egyesület Dunaújvárosi Helyi Szervezetének 1985-től 2003-ig, 18 éven át volt a titkára. Az alapfeladatokon túl, szakmai klub-délutánok rendszeres és a nyári Balatonszéplaki Konferenciák példaér-

tékű megszervezése kiemelkedő teljesítménye. Sok hazai és külföldi, részben szakmai kirándulás színesítette a palettát. Mindebben példásan működött együtt szervező titkárával néhai Sütő Zoli kollégánkkal. Érdeme az is, hogy a Somogyfajszon talált ezeréves buca-kemencék megóvásához, az emlékhely kialakításához és a Szent Borbála kultusz bővítéséhez elnyerte a gazdasági vezetők és a politikai szereplők támogatását is. Szerencsés adottságai segítettek ebben, szerénység, alkalmazkodó képesség, és szakmai alázat jellemezte

Teljesítményét a Vasműben és az OMBKE-ben kitüntetésekkel is elismerték. Számos Kiváló Dolgozó cím mellett miniszteri kitüntetésben is részesült. Az OMBKE 1992-ben centenáriumi emléklakettel, 1994-ben z. Zorkóczy Sámuel, 1998-ban és 2011-ben Sóltz Vilmos-emlékéremmel tüntette ki.

Feleségével harmonikus, fiúkkal és családjával jó kapcsolatban éltek. Idős napjaikra a sors sajnos nem volt kegyes hozzájuk. Felesége több éven át gondozásra, ápolásra szorult, közben – majd egyedül maradván – neki is, megromlott egészsége miatt sok szenvedés jutott. Végül váratlanul, hirtelen távozott. Hamvait családja részvéte mellett 2018. április 13-án a dunaújvárosi temetőben helyezték el. Mi ismerősei, kollégái ezúton rójuk le kegyeletünket és szomorsággal mondunk neki utolsó

Jó szerencsét

Sz. T., Dr. T. I.

Jakab István

1938–2018

Egy kis borsodi faluban, Bükkzsércen született 1938-ban a család elsőszülött fiaként. Az eszes, az új dolgokra fogékony gyerek az általános iskola befejezése után Diósgyőrbe ment a Kohóipari Technikumba, ahol kiváló eredménnyel végzett. Innen egyenes út vezetett a Nehézipari Műszaki Egyetem kohómérnöki karára. Tanulmányait 1956 szeptemberében kezdte el, majd 1961-ben szerezte meg kohómérnöki oklevelét technológus szakon.

1961 nagy változást hozott az életében, mikor első (mint később kiderült egyben utolsó) munkahelyül a Székesfehérvári Könnyűfém-művet (Köfém) választotta. A központi Technológiai osztályon dolgozott üzemi technológusként és az alumíniumipar akkori kiváló öregeitől tanulta meg a szakmát. 1965-ben nősült meg, két fia született, akik közül a fiatalabb később szintén kohómérnök lett.

1972-ben többed magával részt vett Franciaországban az öntöde fejlesztése keretében a Pechiney-Cedegur cégnél több hetes tanulmányúton, majd a teljes öntödei technológia modernizálásában, az új technológia kidolgozásában, bevezetésében.

1975-től az Öntödei Technológiai osztály vezetője volt egészen 1996-os nyugdíjba vonulásáig. Ez idő alatt fiatal kohómérnökök generációit tanította a félfolyamatos alumíniumtuskó öntés rejtelseire.

1962-ben fiatal mérnökként lépett be az OMBKE székesfehérvári helyi csoportjába, aminek 56 évig, haláláig tagja volt. A fiatal mérnököket mindig támogatta előadásokon történő részvételle, ill. tudásuk fejlesztésére. Területének elismert szakembere volt. 40 és 50 éves OMBKE tagságért megkapta Sóltz Vilmos-émlékérmét.

22 nyugdíjban eltöltött év után szeretett családjá körében még megünnepelte 80. születésnapját, azonban a hirtelen jött betegség a további évektől már megfosztotta. 2018. június 12-én Székesfehérváron családjá, volt kollégái, ismerősei és az OMBKE Székesfehérvári szervezetének tagjai körében méltón búcsúztattuk, és kívántunk Neki utolsó Jó Szerencsét!

H.Cs.

Balogh B. Károlyné

Tóth Ilona

1930–2018

Balogh B. Károlyné Tóth Ilona okl. kohómérnök 1930. március 10-én született, 2018. június 8-án elhunyt. 1952-ben – az egyetem történetében első nőként – végzett technológus kohómérnökként. Rövid ideig a Miskolci

Egyetemen dolgozott tanársegédként, majd Sopronban az Ércelőkészítéstani Tanszéken, később Pécsen a Zsolnay Gyárban, ahol főmérnök is volt. Nyugodjon békében.

Pálovits Pál

1926–2018

Pálovits Pál okleveles kohómérnök 2018. június 14-én, életének 92. évében elhunyt. Temetését Sümegen, 2018. június 29-én tartották. Egész életében az alumíniumiparban dolgozott, tevékenysége mind a négy magyar alumíniumkohóban maradan-

dó nyomot hagyott. Nyugdíjba vonulásáig a MAT ill. a HUNGALU Rt. területi főmérnökeként dolgozott. Az OMBKE-nek hűséges tagja volt.

Nekrológját következő számunkban közöljük.

Dr. Gillemot László

1944–2018

Gillemot László 1944. január 30-án Budapesten született. Középiskolai tanulmányait a budai József Attila gimnáziumban végezte, ahol olyan elhivatott tanárai voltak, akik életre szólóan adtak iránymutatást és biztatást a növendékeknek. Laci is itt kapta azt az ösztönzést, ami a műszaki/technikai dolgok felé fordította érdeklődését. Ebben persze a családi háttér volt az igazán meghatározó, hiszen édesapja a Műegyetem közkedvelt professzora, az akkori Mechanikai Technológia Tanszék vezetője, a korszak kiemelkedő tudósa volt. Ennek megfelelően egyértelműen adódott, hogy tanulmányait a BME Gépészmérnöki Karán folytatja, ahol 1967-ben szerzett oklevelet. A diploma megszerzését követően a Fémipari Kutató Intézetben kezdett el dolgozni és a szokásoknak megfelelően végigjárta a kutatói pálya összes lépcsőjét. A munka mellett a szakmai továbbképzésének következő állomása az volt, hogy 1971-ben forgácsoló nélküli alakító szakmérnök képesítést nyert a BME-en, majd két évvel később a forgatott körtartós huzalhúzás témakörében benyújtott disszertációjának sikeres megvédése után műszaki doktornak avatták ugyancsak a BME-en. Az FKI-ban, majd az Alutervvel történő összevonás után az Aluterv-FKI-ben egészen annak 1996-os megszűnéséig számos fontos alumíniumipari kutatási témában volt közreműködő, illetve vezető. Az 1980-as évek elején – Domony Bandi bácsi nyugdíjba vonulásakor – Lacit kinevezték az iparági tanácsadó központ (ALTAK) vezetőjévé, ahol fontos hazai projektek mellett az UNIDO által támogatott külföldi fejlesztési témákat is sikeresen vezényelte le. 1996-tól két évig a KFKI Atomenergia Kutató Intézetben dolgozott és főként az erőművi szerkezeti anyagok öregedésével foglalkozott. 1998-ban az ABB Power Generation Ltd. (később ALSTOM) minőségellenőrzésének vezetőjeként turbinák, hőcserélők stb. gyártásközi felügyeletét irányította. Az ALSTOM megszűnését követően – nyugdíjasként a Magyar Roncsolásmentes Vizsgálati Szövetség irodavezetőjeként tevékenykedett.

Munkássága során 34 publikációja jelent meg, 26 konferencia-előadást tartott, és részt vett egy szakkönyv szerkesztésében. Ezekon túlmenően több társadalmi szervezetben töltött be vezető tisztséget, ennek utolsó állomása az elnöki pozíció volt a Magyar Anyagvizsgálók Egyesületében.

Laci a magyar alumíniumipar ismert és elismert személyisége volt, számos szakmai díjban és kitüntetésben részesült. Ezek között kiemelkedő volt az az állami elismerés, amit annak a projektnek vezetőjeként kapott, amely a közös szovjet–magyar űrrepülés számára készített egy alumínium anyagú tároló elemet.

A szakmai életút mellett említésre méltó, hogy a családi indíttatás és példa révén a sport is fontos szerepet játszott az életében. Már fiatalon elkezdett kenuzni és többszörös országos bajnoki címet szerzett ebben a sportágban. Később a vitorlázás és a teniszezés volt kedvelt időtöltése. Tevékeny része volt az Intézet vitorlás szakosztályának megalapításában, majd a fiatalok ezen területen való oktatásában.

Laci egész életét a segítőkészség, a munkatársakkal való baráti együttműködés, a vezetői alaposság és a mások gyengeségei iránti nagyfokú tolerancia jellemezte. Bármibe belefogott, a feladat legapróbb részleteinek megismerésén túl példamutató volt a lelkiismeretessége és az eredményes megoldás iránti elkötelezettsége.

Egyesületünk életébe az 1970-es évek elején kapcsolódott be, és bár már egy jó ideje a más szakmai irányultság miatt a szakosztályainkban nem találkoztunk vele, baráti-munkatársi kapcsolataink továbbra is megmaradtak.

Gillemot László búcsúztatása 2018. június 18-án volt az Európa hajón a Dunán, ahol három gyermeke, hat unokája, testvérei és a kiterjedt rokonság mellett a volt munkatársak, sporttársak, barátok és ismerősök emlékeztek rá és kívántak számára egy utolsó jó szerencsét.

Éva András

Képek a 108. Küldöttgyűlésről Budapest, 2018. május 26.

